

indhold. I den Henseende ere vi fuldstændig enige med Flertallet i Udvalget; det, der har været os til at stille dem, er andre Grunde. Det første Forslag er det under Nr. 3; det vil ses, at der i Lovforslaget staar: Der som et eller flere Medlemmer af en Menighed begjære, at der skal gives en anden Præst end Sognepræsten Leilighed til at prædike... Vi have ment, at det kunde have nogen Betydning at dette Ord: „et“ kom ud, og det blev forandret til „nogle“, og det af den Grund, at naar et Medlem af Sognet og af Folketirken henvender sig til Præsten for at give en anden Præst Leilighed til at prædike i Kirken, har det og vil det altid have noget saare Ubehageligt for Sognepræsten, hvis han skal negte det, men paa den anden Side kan det heller ikke negtes, at et saadant Forlangende kan komme fra et Menneſte i Sognet, som ikke har den allerminſte kirkelige Sands, ja, det kan dertil komme fra Medlemmer, der staa i ligefrem Opposition til hele den øvrige Menighed. Derfor have vi foreslaet, at „et“ skal gaa ud, og at der sættes „nogle“ i Stedet. Det vil ses, at det i og for sig ikke har stor Betydning, thi der lægges jo i Grunden kun et Medlem til, idet to ere „nogle“, men vi have troet at burde indskrænke det hertil i Erkjendelse af, at Forlangendet jo dog i sin Almindelighed vil være begrundet. Hvad de andre Underændringsforslag angaar, behøver jeg kun at opholde mig ved et, da de allesammen hænge sammen og have den samme Grund. Det gjælder herom, at vi ville bringe det Ord „Sognemenighed“ ud af Loven og sætte et Begreb istedetfor, som er klarere og tydeligere. Vi kunne nemlig ikke forstaa Andet end, at det Ord „Sognemenighed“ er i sig selv et Begreb, der er aldeles uklart og utydeligt, ligesom det ogsaa har vist sig i Udvalget, at da vi kom til at gaa nærmere ind paa, hvad der forstodes ved Sognemenighed, var der ikke engang i Udvalget fuldstændig Enighed derom. Det er et Begreb, som ikke er klart, thi Enhver af os veed, hvad et Sogn er, ligesaa godt som han veed, hvad en Sognepræst og en Sognefoged er, men i det Tilblik, vi kom til at tale om, hvad en Me-

nighed er, saa se vi allerede, at Begrebet forslugtiget noget, og naar de Ting, Sogn og Menighed, sættes sammen, som i sig kunne være aldeles forskjelligte, saa kommer et Begreb ud, som er forekommet os ingenlunde at være klart. Vi skulle ikke negte, at der har været en Tid, da dette Ord havde fuldkommen Berettigelse; det var den Tid, da Sogn og Menighed saldt sammen, da kunde man tale om en Sognemenighed. Saaledes var Tilstanden indtil den 4de April 1855, indtil den Dag kunde man tale om Sognemenighed; men fra den Dag, Sognebaandsløsningsloven blev vedtagen, mente Forslagsstillerne her, at Begrebet er blevet et ganske andet, thi nu ere de af Folketirken, der opholde sig i et Sogn, ikke alle Medlemmer af Sognemenigheden. Der er for det Første dem, der holde sig til Sognepræsten, dernæst er der Sognebaandsløserne, og endelig for det Tredie dem, der have stiftet en Valgmenighed og have en Kirke paa et andet Sted. Alt dette skal man have ind i Begrebet Sognemenighed, og det er ganske vist ikke klart. Naar derfor Flertallet siger i Betænkningen, at det er tilstrækkelig klart ved Sprogbrugen, og at man maa ønske et enkelt Udtryk for det enkelte Begreb, saa ere vi uenige med det i det Første, at det skulde være tilstrækkelig klart ved Sprogbrugen, thi vi vide ikke, at dette Ord „Sognemenighed“ bruges noget Sted i de senere Aars vigtige kirkelige Love uden netop i § 1 i Loven af 4de April 1855 om Sognebaandsløsning. Der staar udtrykkelig, at naar et Medlem af en Sognemenighed ønsker i kirkelig Henseende at slutte sig til en anden Præst, bliver derved Følgende at iagttage; og det er fuldkommen korrekt, thi den 3die April 1855 var der en Sognemenighed. Men det er ogsaa betegnende, at i ingen af de efterfølgende Paragrafer findes Ordet „Sognemenighed“ brugt, ligesaa lidt som i den kongelige Anordning af 2den Oktober 1862 og i Valgmenighedsloven af 1868, hvor der havde været den bedste Anledning til at bruge Ordet „Sognemenighed“, saa vi kunne ikke indrømme, hvad Flertallet siger, at det er tilstrækkelig klart ved Sprogbrugen, hvorimod vi fuldkommen kunne indrømme Flertallet, at